

Simonsen: På mange måder er forslaget til lov om fællesantenneanlæg m. v. et rigtigt forslag. Med de mange antenneanlæg, som er blevet oprettet her i landet i de senere år, ikke alene på enkeltkarreer, men også efterhånden for bydele, er det naturligt, at spørgsmålet har rejst sig, hvorvidt disse anlæg kan anvendes til fordeling af lokalt indkoblede lyd- og billedprogrammer og det har altså ifølge det af kulturministeren nedsatte udvalg vist sig, at eventuelle lokale udsendelser ikke vil kunne dækkes af Danmarks radios eneret til radiospredning.

Så længe denne eneret opretholdes, må lovforslaget betragtes som godt og rigtigt. Men jeg vil gerne hæfte mig meget stærkt ved kulturministerens bemærkninger i fremsættelsestalen, hvor det anføres, at lovforslaget kan betragtes som et midlertidigt forslag, og at en tilslutning til dette enkle forslag ikke har noget som helst at gøre med en principstilling til, om Danmarks radio skal have monopol eller ej. Vi afventer radiokommissionens betænkning, og det er naturligvis rigtigst, at den får mulighed for at arbejde i ro. Man kan stille spørgsmålet, om dette lovforslag måske kunne være indgået i den samlede diskussion om Danmarks radio. Vi står jo ikke i en situation, hvor vi er presset på grund af misbrug under de eksisterende forhold.

Vi er i det konservative folkeparti fortsat af den opfattelse, at statsmonopolet på radio og TV bør ophæves. Vi mener, at der bør være muligheder for oprettelse af en helt uafhængig radio- og TV-station som koncessioneret selskab, der naturligvis bør rumme stærke kvalitative garantier og garanti for politisk uafhængighed, og hvis økonomiske baggrund skabes gennem reklameindtægter. Jeg vil derfor foreslå, at vi i lovforslaget her får indføjet en revisionsparagraf, således at vi under alle omstændigheder om 2 år får denne lovgivning taget op til fornyet overvejelse.

I lovforslagets § 7 anføres det, at loven ved kongelig anordning kan sættes i kraft i Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger. Jeg håber i den forbindelse, at ideerne om på lokalt plan i Grønland at producere TV vil kunne blive muliggjort.

Med disse bemærkninger skal jeg på det

konservative folkepartis vegne anbefale lovforslaget.

Evan Jensen: I henhold til den gældende radiospredningslov har Danmarks radio eneret på radiospredning. Lovforslaget om fællesantenneanlæg skal sikre, at ånden i loven også kan opretholdes i praksis. Med oprettelsen af de mange fællesantenneanlæg til brug i ejendomskomplekser og hele bydele menes der at være opstået et problem. Det udvalg, som ministeriet for kulturelle anliggender fik nedsat i 1966, er kommet til det resultat, at den eneret på radiospredning, som Danmarks radio har, alene omfatter trådløs radiospredning, at man ikke kan gribe ind over for privat programvirksomhed over trådfordelingsanlæg. Det er klart, at man ikke skal forbyde oprettelse af fællesantenneanlæg, og det er jo heller ikke det, der stilles forslag om. Fællesantenneanlæggene har en række fordele. De giver en bedre modtagning af programmer, betyder, at man bliver fri for et utal af skæmmende antenner. Der er da også i de senere år oprettet mange fællesantenneanlæg. Erfaringerne fra udlandet siger, at der kan oprettes trådfordelingsanlæg, hvortil er sluttet flere tusinde abonnenter. Over sådanne anlæg vil der kunne fordeles programmer produceret og finansieret af private, og herved vil Danmarks radios eneret, som Danmarks radio altså har efter gældende lov, kunne anfægtes. Ministeren for kulturelle anliggender har vel derfor fundet det nødvendigt at fremsætte sit forslag.

Hvad angår lovforslagets enkelte bestemmelser, skal jeg kun gøre ganske få bemærkninger. Begrænsningen, der ligger i § 1, hvor der tales om privat beboelse, har jeg bemærket mig. Interne samtaleanlæg, udsendelser på erhvervsvirksomheder, universiteter, skoler og lign. af visuelle eller akustiske meddelelser er undtaget fra lovens bestemmelser. Dispensationsbestemmelsen i § 1, stk. 3, hilser jeg med tilfredshed. Programmer produceret f. eks. af Dansk Blindsamfund skulle der jo nødvendigvis lægges hindringer i vejen for.

Efter § 4 kan ministeren for offentlige arbejder fastsætte afgifter for godkendelser og tilladelser. Dette spørgsmål vil jeg gerne have nærmere belyst. Denne bestemmelse